

Romkom

Martin de Jong

Romkom

2020

www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Eerder verschenen

Zoute griotten speciaal 2013

Tijd voor stampij 2013

De mooiste dag tot nu toe 2014

Literaire giller 2014

Sabbatical 2014

Duizend korte columns 2015

Berichten uit Buisdorp 2015

Radio Buisdorp 2015

Soep 2016

De mafste week tot nu toe 2016

Aan de hand en andere aandoeningen 2017

Schrijverij 2017

Aan m'n zolen en andere ongemakken 2018

Ontsporingen 2018

Een soort ding 2019

Livia 2019

Aan de stok en andere schermutselingen 2020

In voorbereiding

De merkwaardigste maand tot nu toe

Achter de muziek aan

Nina's paranormale pa

Zie voor voorlopige voorpublicaties www.buisdorp.com

Voor het schrijven van dit boek ontving de auteur
geen werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Copyright © 2020 Martin de Jong

Omslagillustratie © 2020 Irene Mulder / LGB producties /
www.irenemulder.nl

Vormgeving binnenwerk Martin de Jong

Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789403605128

NUR 301

Inhoud

De uitvaart	7
De Hebberij	14
De kamers	19
Voorgeschiedenis	23
In eigen handen	28
Het dagboek	32
De bibliotheek	39
Pizza Ria	44
Beschaafd stalken	50
De verhuizing	54
De verjaardag	60
De stroomversnelling	67
De borgensage	73
De vrijgezellenavond	79
De bruiloft	88
De wittebroodsweken	97
Het lot	104
Financiële problemen	109
Stichting LUUR	114
Sollicitatiegesprekken	119
Goede doelen	124
Het bedrijfsuitje	129
Opsporing verzocht	134
Op reis	141
De uitvaart	148
En toen	153

De uitvaart

Waar te beginnen? Liever niet bij het begin, dan is het einde zoek.

Ooit was het gebruikelijk dat een biografie aftrapte met een beschrijving van het leven van de voorouders van het eigenlijke onderwerp. Als dat iemand met een geduchte stamboom was, en de onbesuisde biograaf zelfs kerkarchieven uitgemest had, kon het teruggaan tot de zeventiende eeuw, of erger. Tegen de tijd dat de van belang zijnde eeuw bereikt was en de lezer een zucht ontglipte, kwam dan ook nog het voorgeslacht aan moederszijde ter sprake.

En nooit was die moeder te vondeling gelegd of de vader onbekend, behalve bij Dickens, maar die verzon het allemaal.

Vele tientallen pagina's moeten wachten tot de befaamde auteur, acteur of muzikant op aarde gekomen was wekte ergernis (net als informatie over de eerste drie levensjaren waarin nooit wat van belang gebeurde, afgezien van kinderziektes die erin hadden gehakt) – daarom gaat een biografie tegenwoordig van start met een cruciale episode (ontmoeten soul mate, het overlijden daarvan, een gewonnen, onbeslist gebleven of verloren gevecht met de drank) zodat je vanaf de eerste pagina geboeid bent.

Maar als die cruciale episode beschreven is krijg je alsnog al die voorouders te verduren en ben je net zo ver van huis, zo niet nog verder.

Afdwalen – ook geen goed idee.

Laten we zeggen dat het ermee begon dat we bij een thuiswedstrijd van Buisdorpia op de tribune zaten, Uli en ik, en dat ik daar merkte dat hij niet in orde was.

Dat ging zo.

De keeper van ons eerste team wist bij toeval een penalty uit het doel te houden, wat op zichzelf niet nodig was geweest want er werd met 1-3 verloren. Maar het spoorde de weinige supporters aan overeind te komen en te juichen plus indien

daarvan voorzien op een toeter te blazen of te zwaaien met hun orangerode sjaal, de vloekende clubkleuren.

Uli stond niet op, Uli juichte niet, Uli zwaaide niet met een orangerode sjaal en het ontbrak hem net als mij aan een toeter. Uli bleef zitten zoals hij zat. Ik keek toen ik uitgejuicht weer gezeten was in zijn richting en zag dat hij een zorgwekkende gelaatsuitdrukking vertoonde. Mogelijk speelde een ontregelde gemoedstoestand hem parten maar ik zei er niets van omdat jongens onder elkaar meer aanleg hebben om over meisjeszaken, voetbal, muziek en motorvoertuigen van gedachten te wisselen dan over emoties.

Uli kreeg in de gaten dat ik hem aankeek en zei: ‘Ik heb haar gelaatsmiddag weer gezien. Ze werkt bij De Hebberij.’

‘Wie?’

‘Je weet wel. Van de crematie.’

Ik had geen idee wie hij bedoelde maar had wel herinneringen aan de crematie – laat die dan maar het begin zijn.

Het was een mooie Hemelvaartsdag geweest, de dag erna was minder mooi: de zon liet zich niet zien en het waaide gemeen. Maar we hadden allebei verplicht vrij (mij was dat door uitgeverij Het Buisdorpse Boek opgelegd, hem door het reclamebureau Woordendromen) en afgesproken om bij te praten, en dat te doen in combinatie met een strandwandeling, vanwege de frisse lucht.

Bijpraten was een bijverschijnsel want intermenselijke kletspraat hadden we meer dan genoeg. We bewoonden onbegeleid kamers boven café Den Olden Buys, maar als we daar in de avonduren en soms tijdens een deel van de nacht interacteerden was de frisse lucht ver te zoeken. Met name als een van ons er een liet vliegen en de ander tegengas gaf (dat was een uitzondering op de regel dat jongens onder elkaar geen emoties uiten en kon als non-verbale communicatie beschouwd worden).

Ter inleiding deed zich een duinwandeling van driekwartier voor, waarna we driekwartier in tegengestelde richting over het strand gingen. De weersomstandigheden, en de ook in andere bedrijfstakken verplicht gestelde vrije dag, maakten dat velen, al dan niet een hond uitlatend, net als wij strandwandelden – maar geen mens had zich geheel of gedeeltelijk ontkleed neer-

gevlid.

Jongens kunnen het wel hebben als meisjes en (tot op zekere leeftijd en binnen acceptabele lichaamsproporties) vrouwen naakt op het strand liggen of zitten maar je hebt er ook die een bedenkelijke rijpheid hebben bereikt en de aanvaardbare lichaamsproporties ontwassen zijn, en die behalve de kledij ook het besef van wat in het maatschappelijk verkeer betamelijk is naast zich neer hebben gelegd. En dan ben je minder geneigd bewonderend te mompelen *Hot momma!*

Er heerste eb, wat langs de zee prettig liep maar ook een enorm stuk mul zand tot aan de boulevard inhield: het zwoegende sjokken wakkerde ons hongergevoel aan. Al halverwege de duinenmars had Uli aangegeven dat hij trek begon te krijgen, wat desgevraagd voor mij ook gold. Verder hadden we elkaar niet veel te melden, het bijpraten bleek minder dan een bijverschijnsel te zijn. De frisse lucht volstond.

Aan de boulevard en een eindje erachter was een verbouwing in ontwikkeling die sluiting van horecagelegenheden met zich mee had gebracht. Zoals gebruikelijk, dat kon je aan de burgemeester en wethouders van Buisdorp wel overlaten, kostte dat meer en duurde dat langer dan begroot en voorzien was. In geval van meezit zou terraszitten in de late herfst weer mogelijk zijn, dan ongetwijfeld met inbegrip van gure wind landinwaarts en hagelbuien.

Het zou mooi worden, als je af mocht gaan op de bekendgemaakte bouwtekeningen: een reeks betonnen woontorens, opgekalefaterde winkels en de opgelapte promenade waarop die zich bevonden, de cafés en restaurants tot in alle hoeken en gaten gerenoveerd.

Maar daar hadden we op dat moment niets aan, met onze honger, die voordat het volgende jaargetijde aanbrak gestild diende te worden. Geen nood: onderweg naar onze woonvoorziening in de Buisstraat zouden we binnen een paar minuten een vrijstaande cafetaria bereiken, die gesitueerd was aan de voet van een van de paden die naar de duinen leidden; maar niet het pad dat wij op de heenweg genomen hadden. De zaak heette naar de eigenaar Jack, hij had de essentie van zijn dienstverlening rijmend op die voornaam samengevat: 'voor al

uw snacktrek’.

Onze snacktrek was niet mals want gaandeweg gegroeid (de gedachten gingen aanvankelijk uit naar slechts een patatje pinda, vervolgens door onderling opzweepen via een patatje pinda en twee broodjes kroket, een patatje pinda en twee broodjes kroket en een bamischijf, tot een patatje pinda en twee broodjes kroket en een bamischijf en een berenklaauw, en Uli dacht aan dan ook maar een balletje gehakt met mosterd doen maar daar was ik zelf niet zo’n liefhebber van, mosterd).

We kwamen met onze snacktrek bedrogen uit.

Wegens familieomstandigheden gesloten, heette het in krijtletters op het bord waar anders producten op aangeprezen werden die tijdelijk voordelig waren (een hamburger zou ook wel gesmaakt hebben, met voor de vitamines daarin een groentevoorziening verwerkt). Een verklaring maar geen excuus, die familieomstandigheden, vond Uli, en ik was het met hem eens.

We vervolgden, nu helemaal hongerig, de ingeslagen weg totdat we ter hoogte van de ingang van begraafplaats Zeldenrust gekomen waren. Een lijkwagen draaide het toegangspad op. Hoewel we rechtdoor gingen en dus voorrang hadden hielden we stil.

‘Wat zou er gebeurd zijn als we geen voorrang verleend hadden?’ vroeg Uli terwijl we daar onnozel stilstonden. Hij zal het zich afgevraagd hebben omdat we ook diverse volgwagens het terrein op lieten rijden en onze tijd beter konden gebruiken.

‘Een noodstop,’ vermoedde ik. ‘Een zwik kop-staartbotsingen omdat de chauffeurs van de volgwagens ervan uitgaan dat ze door kunnen rijden. Als de kist niet goed is vastgelegd schiet die door de voorruit naar buiten en landt op de motorkap, samen met het losgeraakte hoofd van de chauffeur en dat van de rijder. Zoiets, naar alle waarschijnlijkheid.’

‘We zullen het nooit weten,’ zei Uli berustend. ‘Was het maar een trouwerij geweest.’

‘Hoezo?’

‘Met een receptie eraan vast. Hadden we mee naar binnen kunnen lopen en als de plichtplegingen en de poppenkast voorbij waren wat bikken en slikken. Op een trouwerij komen altijd wel mensen die andere mensen niet kennen. Zeg je dat je

de bruid of de bruidegom via via kent.’

Uli zweeg. Toen zei hij weer wat.

‘Na afloop is er waarschijnlijk condoleren en een kop koffie met plakken hotelcake. Wat dacht je ervan?’

Ik kon geen reden bedenken waarom dat geen goed plan was maar plaatste een kanttekening.

‘Als het maar niet een ellenlange dienst is waarbij ze alles uit de kast halen.’

‘Dat heb ik liever dan dat ze alles uit de kist halen.’

‘Ha!’

Er werd niets uit de kist gehaald, er werd wel ruim de tijd genomen want een pastoor lardeerde de twee toespraken van persoonlijk betrokkenen met protocollaire poespas. Zo zwaaide hij met een soort ding waar rook uit kwam.

Opgepast, makker, we moeten niet hebben dat de boel in de hens vliegt.

We waren op de achterste rij van de goed gevulde aula neergestreken, en zagen er intuïtief van af elkaar tijdens de vertoning aan te kijken want daar zou de slappe lach van gekomen zijn.

‘Moet je kijken, een pastoor!’ had Uli ondanks dat uitroep-teken gefluisterd toen we bij betreding van de aula de goede man in zijn beroepsmatige uitmonstering voor ons vonden: hij verwelkomde de binnenkomers zonder daarbij meer dan een zalvende glimlach in te zetten, zijn raap een beetje schuin houdend.

De overledene was een man, zo was te zien aan de foto die bezijden de kist op een standaard was geplaatst. We zouden ons dus niet in het geslacht vergissen als een naast ons gezetene een gesprek op gang bracht, waar anders vijftig procent kans op was.

Het zal de doodsoorzaak niet geweest zijn maar de gestorvene was kalend geweest en had de aandacht daarvan af willen leiden door een stoppelbaard tot groei te laten komen. Ook voerde hij een glimlach die deed vermoeden dat hij kampte met binnenpret die elk moment naar buiten kon breken. Zo zie je maar: ook als je vrolijk in het leven staat kan daar een einde aan komen.

Uli boog zich naar me toe om me iets in het oor te fluisteren.
‘Zo te horen heeft hij niet geleden.’

‘Dat kan nog komen,’ fluisterde ik terug want de pastoor had het hiernamaals ter sprake gebracht en daar waren ook helse toestanden een optie. Bovendien had de, als je op de opkomst af mocht gaan, breed betreurde overledene de pech gehad dat hij plotseling heengegaan was.

Ik was niet tot in details met het katholicisme bekend maar er stond me bij dat je in geval van een sterfbed aan een pastoor of zo’n soort kwibus je zonden kon opbiechten, en die werden je dan hopla vergeven. Als je zonder ziekbed stierf was daar geen sprake van, en kon je postuum de pineut zijn.

Er was geen levenspartner in het spel, noch waren er kinderen in het geding. Wel een broer, hij haalde een kwartier lang herinneringen op die ons niet konden boeien. We kwamen te weten dat hij Wouter geheten had maar in de omgang Wout genoemd werd, in zijn jongste jaren Woutertje. Ook was er een woordvoerder van het bedrijf waar Wouter dan wel Wout aan verbonden was geweest en waar ze door zijn onfortuinlijke overlijden nu met een leegte kampten.

Het zal maar over je gezegd worden, dat je als werknemer niet meer voor elkaar hebt weten te krijgen dan het veroorzaken van een leegte.

‘Wat denk je,’ zei ik Uli in zijn oor, ‘zouden ze die leegte gaan opvullen?’

‘Je hebt tegenwoordig bijna overal een vacaturestop,’ zei hij in het mijne. ‘Ze zullen het niet gauw toegeven maar ik denk dat ze blij zijn als er eens iemand doodgaat.’

We zaten aan het gangpad, dat kwam goed uit want daardoor grepen we toen het slotlied geklonken had (*Waarheen, waarvoor, hou op, ga door*) niet naast de hotelcake. Nog meer mazzel: het was een crematie en geen begrafenis dus we hoefden niet achter de kist aan te sjokken richting een kuil.

Hoe we ons tot Wout verhielden werd ons terwijl we de nodige cakeplakken wegwerkten gevraagd door Jack, die een achterneef van Wout was. Of geweest was, ik weet niet of een familieband over de dood heen getild wordt – zo weet ik ook niet of na een echtscheiding een zwager nog wel een zwager is.

En of dat ertoe doet.

Ik kocht zo nu en dan zijn snacks en had Jack daarbij nooit in een stemmig zwart kostuum gezien. Net als het lijkt voor wie iedereen behalve wij gekomen was, was hij een vijftiger, Jack, in functie een drager van T-shirts. Altijd zwart, voor zover ik het had meegemaakt: daarop vielen frituurvetvlekken en afgescheiden okselzuren niet op.

Ik was geen vaste klant van Jack, en werd door hem niet herkend. Maar we stonden bij elkaar in de buurt aan de koffie en de cake, en omdat de ander gedurig aankijken zonder iets te zeggen ongemakkelijk kan zijn, wilde hij weten hoe we Wout, die met een onomkeerbare levensbeperking kampte, gekend hadden.

Dat was via via, dus niet zo goed als achterneef Jack hem kende, zei ik. Daarmee zou de kous af moeten zijn maar Uli hield het gesprek nodeloos gaande door het op huisdieren te brengen. Misschien kwam het doordat we er op het strand de nodige hadden gezien, dat hij zei: ‘Honden, daar was Wout gek op.’

‘Bang voor, bedoel je,’ nam Jack een tegengesteld standpunt in.

‘Katten. Ik bedoel dat hij gek was op katten.’

‘En dat maakte het zo erg dat hij daar allergisch voor was,’ aldus Jack. ‘Voor zijn kat moet nog een oplossing bedacht worden, liever niet naar het asiel ermee. Hij kreeg er verschrikkelijke uitslag van. Al die zelf hielp niet. Maar hij kon het niet over zijn hart verkrijgen die kat weg te doen. Zo gek was hij op katten. Zo was Wout. Ach ja.’

Terwijl Uli hardleers met Jack converseerde over het non-onderwerp huisdieren liep ik naar een naburige tafel waar in tegenstelling tot op de onze nog wat cake op een schoteltje lag, een stuk of vijf plakken maar liefst, en niet de dunste, en dempte mijn honger. Ergens tussen het moment dat ik de laatste plak cake naar binnen duwde en het moment dat we Zeldenrust verlieten moet Uli haar gezien hebben.

De Hebberij

Een halfuur na de als gebruikelijk verdiende nederlaag van Buisdorpia (de scheidsrechter was weer geen thuisfluitter geweest), negen dagen na de begrafenis van Wout, was ik met Uli onderweg naar lunchroom De Hebberij om daar met eigen ogen te zien wie er zo aardverschuivend op het gemoed van mijn vriend had ingewerkt, als ze er tenminste in bedrijf was. Zelf had Uli bedenkingen bij de expeditie.

Rien, ik durf niet – zo interpreteerde ik de aarzeling in zijn stem.

Kom op, wees een vent! – soms, zoals nu, moest iemand de verstandigste zijn, om precies te zijn ik.

Het was ook weer niet zo dat hij de hakken in het zand gepland hield maar van vastberaden voor me uit lopen was geen sprake. De vastberadenheid lag bij mij, en ik fungeerde in dezen om het met betrekking tot mezelf oneerbiedig te zeggen als zijn geleidehond.

Uli had haar gezien tijdens zijn gesprek met patatboer Jack, over diens schouder kijkend. Het was, zei hij, toen we nog op de tribune zaten waar het stil was omdat het de bezoekende ploeg was die doelpunten maakte, alsof hij Jack niet meer hoorde, niemand meer hoorde, alleen haar daar zag staan. En alles om haar heen in soft focus.

Dan moest er inderdaad wat *on the hand* zijn.

Een romantische religieuze ervaring leek het wel. Geen gekke vergelijking als je bedacht dat het zich de dag na Hemelvaart had voorgedaan, een evenement waar Wout misschien van had kunnen meeprofiteren, ondanks dat hij door zijn hals over kopse sterven zijn zonden niet had kunnen opbiechten. Zoals dat bij het aantreden van een nieuwe dictator kan gaan, als aan alle gevangenen gratie verleend wordt.

Dat bij een aanblik de grond onder je vandaan geblazen wordt, hoe zeg je dat beeldend zonder natuurkundige wetten te doorkruisen, is wat anders dan in de kroeg iemand in het vizier

krijgen die wel de moeite waard lijkt en daar dan op af te stappen en een poging te wagen: nee heb je, ja kan je krijgen, niet geschoten is altijd mis. En even toepasselijk: zo gewonnen, zo gewonnen, als in de kroeg plannen gesmeed worden voor een eenwording die van korte duur blijkt te zijn.

Maar als je met stomheid geslagen bent, kan even een praatje gaan maken je wat minder makkelijk afgaan, en dat was bij mijn vriend het geval geweest.

Uli had zich op de een of andere manier herpakt want toen de nazit gedaan was, en de laatste cakeplak in mij verdwenen, waren we naar huis gelopen, en onderweg had ik niets aan hem gemerkt.

De herpakking was beperkt houdbaar geweest want het verliefdheidsvuur was (volgens Uli 'omdat het zo had moeten zijn') aangewakkerd toen hij de vorige middag De Hebbberij gepasseerd was en haar op het terras had zien serveren. (Het was zonnig geworden, dat had waarschijnlijk eveneens zo moeten zijn, als je op die manier redeneerde.)

Een serveerster? Hm. Was dat wel iets voor Uli, die gestuurd had, ook al was hij net als ik niet verder gekomen dan de propedeuse en was er op dat moment geen geleerdheid aan hem af te lezen? Ik vroeg het me af. Niets ten nadele van serveersters, in een tegengestelde situatie zou ik ook zo gedacht hebben: Uli die serveerde en met een gestudeerd hebbende jonge vrouw aanpapte. Op den duur kan dat net zo ontluisterend uitpakken als een leeftijdsverschil van dertig jaar, waarbij na jaren vol hete erotiek de nog altijd levenslustige vrouw opgescheept zit met een bejaarde man die hulp behoeft bij het aankleden en die aangezet moet worden tot het gebruik van toiletpapier. Of daarbij geassisteerd.

We hadden geluk. Er was op het verder gevulde terras een plekje voor ons, in de zon. Een serveerster kwam informeren wat we wilden gebruiken, en ik kon aan Uli zien dat het niet *een* serveerster was maar *de* serveerster. Zijn blik ging, observeerde ik uit een ooghoek, eerst omlaag en toen in haar richting, waarbij een ongekende schichtigheid aan de dag werd gelegd. Het caramboleerde vervolgens van loensen naar scheel kijken en weer terug, meerdere keren. Ben Turpin zou het hem

niet nagedaan hebben.

‘Een biertje graag,’ zei ik. ‘Jij ook?’

Uli bracht een bevestigende gorgel voort. Als ik hem nu aanmoedigend op de schouder klopte zou er een boertje volgen.

Zijn serveerster nam de twee op ons tafeltje staande lege glazen in bezit en boog daarbij voorover, zodat ik het naamplaatje kon lezen: Lorna. Ik had meteen ook zicht op haar decolleté, dat niet mis was. *Hot momma!*

De goeden niet te na gesproken zijn vrouwen er over het algemeen niet dol op als er naar hun borstvorming gestaard wordt, zeker niet voor wat betreft het deel dat aan de openbaarheid is prijsgegeven. Maar hoe moet je anders een naamplaatje lezen?

Met een serveerster beperk je de conversatie doorgaans tot het plaatsen van een bestelling en het vragen om de rekening, hooguit nog een opmerking over het weer als dat buitensporig is – het is in feite nergens goed voor dat ze een naamplaatje voert, bovendien staat de naam op het bonnetje. Maar misschien was het om in geval van ondermaatse bediening een klacht te kunnen indienen.

Hoe ze zich van haar serveertaak kweet was nog afwachten geblazen maar een eventuele klacht zou geenszins het gepresenteerde decolleté betreffen. Allemachtig.

Een uitvoeriger gedachtewisseling dan louter betreffende bestellen en betalen was gewenst want ik zou bijvoorbeeld wel willen weten hoe zij zich tot Wout verhouden had. Een buitenechtelijk kind? Nee, hij was niet getrouwd geweest... Of misschien toch een buitenechtelijk kind, als haar moeder getrouwd geweest was en als nevenactiviteit Wout in haar bed ontvangen had of hij haar in het zijne.

Want ook een administratief medewerker als Wout die zijn werkverstrekker met een leegte had opgezadeld kon de loop van de geschiedenis een belangrijke wending geven, in dit geval de geschiedenis van Uli.

‘Jij zag haar het eerst,’ zei ik tegen mijn wazig kijkende vriend, vervolgens het glas naar hem heffend. *Jij zag haar het eerst* was in ons mondelinge onderlinge verkeer een staande uitdrukking die gebruikt werd als er zich iemand in ons blik-

veld was gaan ophouden met een uiterlijk om van terug te deinzin: een uiting van humor, zeg maar.

Onderhavige serveerster was allerminst een Madam Mikmak die aanleiding tot terugdeinzing gaf, dus dat was dan een variant op die uiting van humor, een dubbele bodem.

Ik schatte Lorna en Uli van ongeveer gelijke lengte, maar meer dan een schatting kon het niet zijn omdat wij zaten en zij stond. Toen we vijf, zes jaar waren gebeurde het wel dat Uli en ik rug aan rug gingen staan om door een van onze ouders te laten vaststellen wie het langst was (dat was ik en bleef ik). Ook werden er streepjes op de deurpost gezet om de individuele groei vast te leggen.

Uli zou zich misschien tot het uiterste verzetten als ik hem uit zijn stoel probeerde te trekken en Lorna haar leidinggevende erbij halen als ik voorstelde dat ze rug aan rug gingen staan opdat hun compatibiliteit qua lichaamslengte vastgesteld kon worden.

Ingewikkelde materie was dat, lengte: vrouwen hebben het liefst een man die langer is. Om tegen hem op te kunnen kijken, vermoed ik – het zal ermee te maken hebben dat ze dat ook figuurlijk gesproken graag doen.

‘Ze heeft net zulk zwart haar als ik,’ zei Uli, voor het eerst sinds zijn gorgel tot articulatie komend, zij het hese. Hij ervoer het kennelijk als een bemoedigend omen.

Lorna’s haar was inderdaad net zo diepzwart als dat van hem. En dat van zijn zus Usi, een eeneiige tweeling waren ze: een dubbele zeldzaamheid, die verschillende geslachten. Onze verhouding was innig maar niet zo innig als bij een eeneiige tweeling het geval is.

In de baarmoeder trekken ze vanaf, wat zal het zijn, de vierde, vijfde maand samen op, tegen elkaar aan als kittens in een mandje, als vleeswordende yin en yang, en leggen zo de basis voor een levenslange band. Die voelde Elvis zelfs, zijn korte leven lang, ondanks dat zijn tweelingbroertje Jesse Garon dood ter wereld was gekomen.

Maar op twee momenten vanaf de bevruchting vond er bij Uli en Usi zoals in dat soort gevallen een scheiding der wegen plaats: eerst die van geslacht, in jongetje en meisje, dan een die